

Merkityksen tuottaminen kestävää kehitystä koskevassa mediakirjoittelussa – esimerkkinä metsien hiili

Diskurssianalyytiesimerkki opettajalle

Eija Lähteenmäki TAMK

Diskurssianalyysi toimittajan jutusta opettajan tueksi

Virpi Hukkanen

Talousprofessori: ”Puun polttaminen ilmastoystävällisenä on lähellä itsepetosta”

Yle Uutiset 27.4.2016

<https://yle.fi/uutiset/3-8840718>

Virpi Hukkasen artikkeli *Talousprofessori: ”Puun polttaminen ilmastoystävällisenä on lähellä itsepetosta”* (Yle Uutiset 27.4.2016) liittyy kestävän kehityksen teemaan. Se osallistuu puun käyttöä koskevaan keskusteluun esittämällä kolme näkemystä puun polttamisen ilmasto vaikutuksista. Hukkanen on valinnut artikkelin asiantuntijoiksi kolme professoria, joiden mielipiteitä referoi ja siteeraa: Artikkelin mukaan Helsingin yliopiston metsätieteiden laitoksella työskentelevä kansantaloustieteilijä, professori **Olli Tahvonen** on sitä mieltä, että kasvavaa puuta ei pitäisi käyttää energian tuotannossa lainkaan. Luonnonvarakeskuksen professori **Hannu Ivesniemi** sen sijaan pitää puun polttamista järkevänä tekona, jos puulle ei ole tuottavampaa käyttöä. Akatemiaprofessori **Timo Vesala** Helsingin yliopistosta on Tahvosen kanssa samoilla linjoilla todetessaan, että puuta ei kannata käyttää energiaksi ”mielin määrin”.

1. Millaisia diskursseja aineistosta voidaan tulkita? Millaiset kielelliset valinnat ilmentävät näitä diskursseja?

Petoksen diskurssi

Jutun ingressissä toimittaja rakentaa professori Tahvosen kommenttien taustaksi neutraalisti esitetyn tilannekuvauksen, joka kuitenkin kääntyy peruuttamattomaksi lopputulemaksi, joka osoittaa, että Suomessa toteutettavat toimet edistävät ilmastonmuutosta:

*Suomi torjuu ilmastonmuutosta polttamalla puuta. Se on maan hallituksen suunnitelma. - -
Puun poltto **kiihdyttää ilmastonmuutosta.***

Artikkelin mukaan Tahvonen on sitä mieltä, että hallitus linjauksillaan ja toimillaan ikään kuin harhaanjohtaa suomalaisia uskomaan, että puun poltto energialähteenä on tarkoituksenmukaista. Käytän tästä toiminnan merkityksellistämistä ja puhetavasta nimitystä ”petoksen diskurssi”. Toimittaja on nostanut artikkeliin kolmen kertaa Tahvosen käyttämän ilmaisun *itsepetos*. *Itse*-alkuliite viittaa siihen, että Tahvosen mielestä hallitus ei halua nähdä tai myöntää puun poltosta koituvia ympäristöhaittoja. *Itsepetos*-ilmaisu on ensinnäkin nostettu provosoivasti artikkelin otsikkoon:

*Talousprofessori: ”Puun polttaminen ilmastoystävällisenä on **lähellä itsepetosta**”*

Seuraavan kerran toimittaja toistaa ilmaisun melkein heti otsikon alapuolella referoidessaan Tahvosta:

*Olli Tahvonen pitää lähes **itsepetoksena**, että massiivista puunpolttoa **väitetään ilmastoystävälliseksi.***

Ilmaisu on vielä Tahvosen mielipiteitä esittelevän artikkelinosan loppupuolella osana Tahvosen suoraa lainausta, jossa Tahvonen ottaa kantaa runkopuun käyttöön energiantuotannossa.

– Tämän esittäminen hiilineutraalina energiantuotantona on kyllä lähellä itsepetosta, Tahvonen jyrisee.

Itsepetos on vahva sana. Tahvosen sanomisia referoidaan muutenkin vahvoin sanankääntein, joista välittyy Tahvosen tuskastuneisuus ja tuomitsevuus hallituksen tekemiä linjauksia kohtaan, jotka johtavat Tahvosen mielestä tuhoisaan lopputulokseen.

Tahvonen *kritisoi jyrkin* sanoin...

Tahvonen kumooa EU:n ja Suomen hallituksen oletuksen uusimman tieteen tulosten vastais

– Tämän esittäminen hiilineutraalina energiantuotantona on kyllä lähellä itsepetosta, Tahvonen jyrisee.

Tahvonen *pitää pahimpana vaihtoehtona* kasvavan runkopuun polttamista.

Politiikan diskurssi

Artikkelissa on läsnä myös poliittisen päätöksenteon kaikkivoipaisuuden diskurssi. Artikkelissa viitataan moneen kertaan hallituksen tavoitteisiin ja linjauksiin, jotka esitetään ikään kuin ehdottomina ja lopullisina. Artikkelissa tulee esille Eurooppa-tason politiikka ja sen vääjäämätön vaikutus päätöksentekoon Suomessa. Toimittaja kirjoittaa hallituksen suunnitelmista toteavasti ja neutraalisti, niihin kantaa ottamatta, kuten toimittajalta sopii odottaa.

Suomi torjuu ilmastonmuutosta polttamalla puuta. Se on maan hallituksen suunnitelma.

Maan hallituksen tavoitteena on lisätä roimasti puun käyttöä - -.

EU:ssa puuta pidetään ilmaston lämpenemisen kannalta päästöttömänä energianlähteenä.

EU:n linjaus puun päästöttömydestä on myös Suomen hallituksen suunnitelmien taustalla.

Myös EU:ssa valmistellaan parhaillaan muutosta, joka voi muuttaa puun asemaa päästöttömänä energianlähteenä.

Tahvonen sen sijaan asetetaan vastakkain hallituksen linjan kanssa:

Tahvonen kumooa EU:n ja Suomen hallituksen oletuksen uusimman tieteen tulosten vastaisena.

Tahvonen kritisoi jyrkin sanoin poliitikkojen pyrkimystä lisätä puun energiakäyttöä

– *Suomen hallitus näyttää hyödyntävän EU:n ilmastopolitiikassa olevaa porsaanreikää eli oletusta puun energiakäytön hiilineutraaliudesta, Tahvonen sanoo*

Tutkimuksen diskurssi

Asiantuntijat, joiden näkemyksiä jutussa tuodaan esille, ovat professoreita. Artikkelissa esitetään väitteitä hiilensidonnasta ja puunpolton vaikutuksista tutkittuina totuuksina. Esimerkiksi numeeristen faktojen

esittäminen lisää argumentin vakuuttavuutta. Artikkelissa ei kuitenkaan täsmällisesti viitata mihinkään tiettyihin tutkimuksiin.

– Jos ajatellaan kasvavan puun käyttöä energian tuotannossa, sen ilmastovaikutukset ovat 50–100 vuoden aikana samaa luokkaa kuin fossiilisten polttoaineiden ilmastovaikutukset, Tahvonen sanoo.

Hän [Ilvesniemi] muistuttaa, että Suomen metsissä kasvaa joka vuosi sata miljoonaa kuutiometriä lisää puuta. Siitä kolmasosa jää joka vuosi koskemattomana metsiin.

Puu kasvaa useita vuosikymmeniä, jopa sata vuotta, ennen kuin se on käyttänyt poltossaan vapautuneen hiilidioksidimäärän. Se on ilmastotieteilijän [Vesalan] mielestä liian pitkä aika ilmastonmuutoksen kannalta.

– Jos metsät museoidaan, niiden hiilensidontakyky pienenee aika nopeasti. Vanhat metsät sitovat hiiltä huomommin kuin nuoret metsät, Ilvesniemi puhuu.

Talouden diskurssi

Luonnonvarojen käyttöön liittyvässä päätöksenteossa yhtenä vaikuttimena ympäristönäkökohtien lisäksi on myös taloudellinen hyöty. Se on yksi asian merkityksellistämisen tapa myös tässä artikkelissa. Puun polttoon liittyviä talouskysymyksiä arvioidaan pääosin kansantalouden mutta myös metsänomistajan näkökulmasta.

Luonnonvarakeskuksen professori Hannu Ilvesniemi pitää puun polttamista järkevänä tekona, jos materiaalille ei ole taloudellisesti tuottavampaa käyttöä.

– Se [metsien kasvattaminen nykyistä vanhemmiksi] näyttää tutkimusten mukaan Suomen kansantalouden kannalta edullisimmalta tavalta vähentää hiilidioksidin nettopäästöjä, hän [Tahvonen] perustelee.

Metsänomistajalle Tahvosen ehdotus tarkoittaisi tulojen menetystä.

– Tässä yhteydessä on mielekästä mieltä jonkinlaista tukisysteemiä joidenkin ulkomaisten esimerkkien mukaisesti, Tahvonen ehdottaa.

2. Mitkä ovat kunkin diskurssin taustalla vaikuttavat arvot?

Petoksen diskurssi. On väärin, että tosiasioita ei haluta kohdata tai myötää. Asiakysymyksissä tulee olla rehellinen ja avoin ja myöntää realiteetit. Diskurssin merkityksenä on osoittaa päättäjien ja kansalaisten sinisilmäisyyttä ja pyrkiä herättelemään lukijoita tiedostamaan vallitsevat realiteetit.

Politiikan diskurssi. Suomi on demokraattinen maa. Vaalituloksen mukaisen hallituksen tulee toteuttaa päätöksiä yhteiseen hyvään pyrkien. Päätösten tulee perustua tutkittuun tietoon. Artikkelissa politiikan diskurssi tuo asiainvalalle statuksen, johon asiantuntijoiden mielipiteet ja näkökulmat vertautuvat.

Tutkimuksen diskurssi. Tutkittu tieto on objektiivista. Lukijalle pystytään sen avulla esittämään, mitä faktoja aiheeseen liittyy. Sen merkitys on perustava, koska sen pitäisi olla poliittisen päätöksenteon ja ylipäätään kaiken järkevä toiminnan perusta.

Talouden diskurssi. Päätösten ja niistä seuraavien toimintatapojen tulisi olla taloudellisesti kestäviä. Jos jokin ratkaisu on taloudellisesti täysin kestävä, sitä on vaikea hyväksyä, koska länsimaaisessa yhteiskunnassa pyritään jatkuvaan talouskasvuun. Osa metsänomistajista harjoittaa metsätaloutta puhtaasti taloudellisen hyödyn tavoittelun näkökulmasta. Talouteen liittyvät päätökset ohjaavat osaltaan kansalaisten äänestyskäyttäytymistä.

3. Millaisia subjektipositioita diskurssit tuottavat?

Toimittaja on tehnyt artikkelia koskevat päätökset: keiden asiantuntijoiden ääni pääsee artikkelissa kuuluviin sekä mitä faktoja ja mielipiteitä ja millaisin ilmaisemisen tavoin artikkeliin on valikoitunut. Toimittaja voi asiantuntijoita referoidessaan sanavalinnoillaan vaikuttaa niihin vaikutelmiin ja tulkintoihin, joita lukija asiantuntijoiden sanomisista tekee, esim.

*Tahvonen **kritisoi jyrkin sanoin** - -*

*Professori Tahvonen **kumooa EU:n ja Suomen hallituksen oletuksen uusimman tieteen tulosten vastaisena.***

*– Tämän esittäminen hiilineutraalina energiantuotantona on kyllä lähellä itsepetosta, Tahvonen **yrisee.***

*Toinen metsäalan professori on puunpoltosta **täysin toista mieltä.***

*Professori Ilvesniemi **ei ole lainkaan huolissaan** Suomen hallituksen puunpolton tavoitteista.*

*Kolmas professori: **Jäitä hattuuun** puun polton kanssa [väliotsikko]*

*Hakkuujätteet ja muu nopeasti lahoava puu saavat Vesalalta **armahduksen.***

*Suomen metsät kasvaisivat nykyistä vanhemmaksi, **jos taloustieteilijä Olli Tahvonen saisi päättää.***

Artikkelin idea on asettaa asiantuntijat vastakkain näkemyksineen. Toimittaja antaa **Olli Tahvoselle** kolmesta asiantuntijasta vahvimman ja näkyvimmän roolin. Ensinnäkin koko artikkeli on otsikoitu Tahvosen sitaatilla. Tahvosen mielipiteille annetaan myös rivimääräisesti eniten tilaa artikkelissa. Petoksen diskurssin hyödyntäminen on Tahvosen keino pyrkiä vahvistamaan lukijoita. *Itsepetos*-ilmaisun toistaminen Tahvosen näkemysten esittelyn yhteydessä saa hänet näyttäytymään kaikkitietävänä, jyrisevänä ukkosena, joka tyrmää hallituksen suunnitelman puunpolton lisäämisestä ja yrittää herättää lukijat huomaamaan puunpolton negatiiviset seuraukset.

Hannu Ilvesniemi esitetään vastakkaisen näkemyksen edustajana. Hän hyväksyy Tahvosesta poiketen hallituksen puunpolton tavoitteet.

*Toinen metsäalan professori on puunpoltosta **täysin toista mieltä.***

*Ilvesniemi on **tässäkin** asiassa Tahvosen kanssa **aivan toisilla linjoilla.***

*Professori Ilvesniemi **ei ole lainkaan huolissaan** Suomen hallituksen puunpolton tavoitteista*

Kuitenkin Ilvesniemi esitetään Tahvosta maltillisempänä ja sovitteluvampana oman linjansa edustajana, jolta löytyy myös tilannekohtaista joustoa:

Ilvesniemi pitää puun polttamista järkevänä tekona, jos...

– Niinhän se kuulostaa. Sen viestin vieminen maailmalle on vaikeaa, kun kukaan ei tahdo uskoa sitä, Ilvesniemi harmittelee.

Ilvesniemi perustelee kantansa olemassa olevan tiedon avulla. Ilvesniemen näkemyksiä esittelevässä tekstiosuudessa esiintyy tutkimuksen diskurssin ohella talouden diskurssi: jos puulle ei ole taloudellisesti tuottavampaa käyttöä, sitä on järkevää polttaa. Hallituksen tavoitteet ja EU:n päätöksenteko mainitaan kumpikin vain kerran.

Akatemiaprofessori **Timo Vesala** saa artikkelissa kolmesta asiantuntijasta vähiten tilaa. Vesala on tuotu artikkeliin antamaan tukea Tahvosen näkemykselle. Hän on kuitenkin puun polton vastustuksessa Tahvosta sallivampi:

Vesala Helsingin yliopistosta kallistuu puunpoltoon kriittisesti suhtautuvan Olli Tahvosen linjoille.

Suomen ilmastopaneelin jäsenenä toimineen Vesalan mielestä puuta ei kannata käyttää energiaksi mielin määrin.

Hakkuujätteet ja muu nopeasti lahoava puu saavat Vesalalta armahduksen. Niistä pääsisi hiilidioksidia ilmakehään joka tapauksessa lyhyen ajan kuluessa.

Hänen näkemyksensä näyttäytyvät ennen muuta tutkimuksen diskurssista käsin.

– Jos halutaan estää ilmastonmuutoksen aiheuttamia riskejä, hiilidioksidia pitää vähentää ilmakehässä nopeasti, Vesala puhuu.

Hakkuujätteet ja muu nopeasti lahoava puu saavat Vesalalta armahduksen. Niistä pääsisi hiilidioksidia ilmakehään joka tapauksessa lyhyen ajan kuluessa.

– Mitä enemmän metsän hiilivarantoja käytetään, sitä enemmän hiilidioksidia on ilmassa, Vesala puhuu logiikastaan.

Suomen hallitus asettuu position, jolla on valta valmistella päätöksiä – hyviä ja huonoja. Poliittiset päätökset määräävät toimintatavat, joihin yhteiskunnallisten toimijoiden ja kansalaisten on alistuttava. Tahvonen ottaa tuomarin tai arvioijan position, jolla on oikeus tehdä johtopäätöksiä ja antaa tuomio hallituksen toimista. Tahvosen aseman kaltaiset positiot eivät tule esille Ilvesniemen tai Vesalan tapauksissa. Ilvesniemi ja Vesala perustelevat ajatuksiaan vahvimmin tutkimuksen diskurssista käsin. Heidät siis esitetään asiantuntijoina yhtä lailla kuin Tahvonen, mutta he asettuvat neutraalimpaan ammatilliseen position, jossa hallituksen toimien arvioinnin sijasta toteutuu puunkäytön kommentointi järkevyyden näkökulmasta.

Kansalaisten valitsemilla poliitikoilla on päätöksentekovalta, joten he ovat vastuussa ilmastopäätöksistä. Asiantuntijoilla on koulutuksen ja aseman mahdollistama valta kommentoida ja jopa tuomita erilaisia vaihtoehtoja ja tehtyjä päätöksiä.

Metsänomistajat mainitaan artikkelissa kerran. Metsänomistajat huomioidaan Tahvosen sitaatin jälkeen, jossa hän toteaa, että joissain tilanteissa metsää ei ehkä kannata hakata lainkaan. Metsänomistajat asetetaan asemaan, jossa heillä on mahdollisuus vaikuttaa metsien hiilivarastojen kasvattamiseen puun myyntiä koskevilla päätöksillään. Artikkelissa todetaan, että olisi hyödyllistä kehittää jonkinlainen tukisysteemi, jolla kannustettaisiin metsänomistajia jättämään metsänsä hakkaamatta. Tämä antaa ymmärtää, että metsänomistajille taloudellinen hyöty on tärkeä vaikutin metsäomaisuutta koskeviin päätöksiin. Edellä mainitun metsänomistajia koskevan maininnan lisäksi yksittäisistä kansalaisista ei tässä artikkelissa puhuta. Heillä ei siis ole mahdollisuutta vaikuttaa metsäasioihin muuten kuin äänestämisen kautta.

4. Millaisessa suhteessa diskurssit ovat keskenään? Onko jokin diskursseista hallitseva?

Artikkelissa jokainen kolmesta asiantuntijasta perustelee mielipiteitään olemassa olevalla tiedolla hiilen sitoutumisesta, siitkin huolimatta, että he suhtautuvat puun polttamiseen eri tavoin. Tutkimuksen diskurssin voidaankin ajatella olevan ilmastonmuutokseen liittyvän keskustelun perusta. Mielipide tai näkemys on oikeutettu, jos sen voi perustella tutkimustiedosta käsin. Artikkelissa toimittaja tai kukaan kolmesta asiantuntijasta ei kuitenkaan viittaa mihinkään tiettyyn tutkimukseen. Faktat, joita puun poltosta tai hiilen sitovuudesta esitetään, ovat ikään kuin yleisesti hyväksytyjä totuuksia. Jos tieteeseen viitataan, viittaus jää yleiseksi ja epämääräiseksi: toimittajan mukaan Tahvonen kumoo EU:n ja Suomen hallituksen oletuksen puun päästöttömyydestä ”uusimman tieteen tulosten vastaisena”.

Politiikan diskurssin käyttö on artikkelissa kahdenlaista: Toimittaja esittää poliittiset päätökset neutraalisti perustana, johon asiantuntijoiden näkemykset puun poltosta vertautuvat. Tahvonen esittää EU:n ja Suomen hallituksen toimet väärinä ja harhaanjohtavina. Petoksen diskurssi esitetään suhteessa poliittisiin päätöksiin: tekstiä voi tulkita niin, että poliitikot ovat Tahvosen mielestä sinisilmäisiä ja lyhytnäköisiä hyväksyessään EU:n linjauksen puun päästöttömyydestä.

Talouden diskurssi näyttäytyy sirpaleisesti läpi artikkelin. Taloudellinen kestävyys on realiteetti, joka on jollain tavalla huomioitava asioihin kantaa otettaessa.

5. Miten diskursseja ylläpidetään julkisuudessa?

Toimittajien tapa tehdä juttuja on vakiintunut. Toimittajan tehtävä on olla objektiivinen ja tuoda erilaisia näkökulmia käsittelemänsä asiaan, mikä johtaa siihen, että erilaiset diskurssit näyttäytyvät samassa tekstissä. Asiantuntijat, joita haastatellaan ja joiden näkemyksiä siteerataan, ovat usein samoja, toimittajille tutuksi tulleita ”yhteistyökumppaneita”. Heidän mielipiteensä jutussa käsiteltävästä asiasta ja tapansa perustella kantaansa toistuvat samantyyppisesti kerta toisensa jälkeen, mikä uusintaa niitä diskursseja, joita heidän puheissaan esiintyy.

Tietynlainen uhkakuvien maalailu on yksi vaikuttamisen keino, kun pyritään osoittamaan oma vaihtoehto muita paremmaksi. Poliitikassa vallitseva jatkuva näkemysten vastakkainasettelu pitää yllä sitä mielikuvaa, että toisen etu on toisen tappio. Omaa etua voidaan ajaa häikäilemättömästi, mikä saattaa johtaa toisen, mahdollisesti liian sinisilmäisen, osapuolen tarkoitukselliseen harhaanjohtamiseen. Sinisilmäisyys ja itsepetos voivat olla tietämättömyyttä tai jostain erityisestä syystä kumpuavaa haluttomuutta myöntää tosiasioita.

Ilmastonmuutos on globaali uhka, ja sitä voidaan laajamittaisesti torjua vain lainsäädäntöä muuttamalla. Tähän tarvitaan sekä kotimaista että kansainvälistä politiikkaa ja päätöksentekoa. Asiat tapahtuvat pitkällä aikavälillä, joten politiikan diskurssi ei voi kadota ilmastonmuutosta koskevasta keskustelusta.

Tutkimuksen diskurssia ylläpitää luottamus tutkimuksen objektiivisuuteen. Se, että kahta toisilleen vastakkaista näkemystä puun käytöstä voidaan kumpaakin perustella tutkimustiedolla, on hämmentävää. Tutkimus on kuitenkin ainoa tapa, jolla voidaan tuottaa tietoa päätöksenteon pohjaksi. Tutkimukseen viittaaminen tulee kaikeksi olemaan aina tehokkain tapa perustella jotakin toimintatapaa.

Suomi on hyvinvointivaltio, joka tarvitsee jatkuvaa talouskasvua mm. siksi, että väestö ikääntyy ja kasvavasta ikäihmisten joukosta on pystyttävä huolehtimaan nyt ja tulevaisuudessa. Suomi on teollisuusmaa, ja useimmat tuntevat sanonnan ”Suomi elää metsästä”. Suomessa on tehty merkittäviä investointeja biotuotetehtaisiin, jotka tarvitsevat raaka-ainetta. Siksi metsien käyttöä koskevaan keskusteluun tulee kaikesta aina liittymään myös taloudellinen hyöty.

6. Mitkä ovat diskurssien mahdolliset seuraukset ja vaikutukset yhteiskuntaa, talouteen, politiikkaan ja asenteisiin ylipäätään?

Tämäntyyppinen varsin vastakkaisia näkemyksiä esille tuova kirjoittelu pitää yllä käsitystä ristiriitaisesta todellisuudesta, jossa asioihin ei ole yhtä ainoaa oikeaa ratkaisua. Petoksen diskurssi voi jopa lietsoa uhkakuvaa siitä, että ajaudumme väistämättä pahempaa kohti siksi, että asiantuntijoilla ei ole ymmärrystä tai yhteistä näkemystä siitä, miten tulisi toimia ja vahvoilla vaikuttajilla on mahdollisuus omien intressiensä ajamiseksi johtaa päättäjiä ja toimijoita harhaan. Petoksen diskurssi on omiaan tuottamaan mielikuvan siitä, että ilmastoasioihin liittyy epävarmuutta, eturistiriitoja ja keinottelua. Yleinen turvattomuuden tunne ja luottamuksen puute saattavat lisääntyä.

Politiikan diskurssi ja petoksen diskurssi ovat omiaan luomaan kokemuksen, että yksittäisillä kansalaisilla ei ole paljoakaan mahdollisuuksia vaikuttaa ilmastonmuutokseen, koska isot asiat päätetään ylhäältä päin. Petoksen diskurssi voi myös vaikuttaa kansalaisten asenteisiin poliitikkoja kohtaan. Jos ihmisten luottamus poliitikkoihin ja heidän kykyynsä tehdä kestäviä päätöksiä kansalaisten parhaaksi kärsiin, äänestysprosentti saattaa laskea.

Tutkimuksen diskurssi uusintaa sitä oletusta, että asiantuntijoiden tehtävä on antaa lausuntoja ja pitää yllä keskustelua. Ilman tutkimustietoa ei voida tehdä päätöksiä, vaikka tutkimustieto voi johtaa erilaisiin käsityksiin oikeista toimintatavoista. Hyvinvointivaltioissa tiedon ja tutkimuksen asema on vahva ja on vaikea kuvitella, että tuo asema horjuisi.

Taloudellisen hyödyn esiin nostaminen ilmastonmuutoksesta ja ilmastovaikutuksista puhuttaessa viestii siitä, että raha on merkittävä vaikutin, joka jollakin tavalla tulee huomioida kaikessa päätöksenteossa. Taloudellinen kestävyys on hyvinvoinnin edellytys yhtä lailla kuin puhdas ympäristökin.

Eija Lähtenmäki
suomen kielen ja viestinnän lehtori
TAMK